

Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunto aiheesta ”Budjettipolitiikka ja investointityypit”

(2004/C 110/19)

Euroopan talous- ja sosiaalikomitea päätti 21. tammikuuta 2003 työjärjestyksensä 23 artiklan 3 kohdan nojalla antaa lausunnon edellä mainitusta ehdotuksesta.

Asian valmistelusta vastannut ”talous- ja rahaliitto, taloudellinen ja sosiaalinen yhteenkuuluvuus” -erityisjaosto antoi lausuntonsa 9. helmikuuta 2004. Esittelijä oli Susanna Florio.

Euroopan talous- ja sosiaalikomitea hyväksyi 25. ja 26. helmikuuta 2004 pitämässään 406. täysistunnossa (helmikuun 26. päivän kokouksessa) seuraavan lausunnon. Äänestyksessä annettiin 98 ääntä puolesta, 38 vastaan, ja 3 pidättyi äänestämästä.

1 Maastrichtin sopimuksesta vakaussopimukseen

1.1 Maastrichtin sopimus tuli voimaan vuonna 1992. Sopimuksessa määrätty kriteerit, joita noudattaen ensimmäiset maat (ja myöhemmin Kreikka) liittyivät yhtenäisvaluuttaan, perustuvat erityisesti julkisen talouden alijäämän ja julkisen velan merkittävään vähentämiseen sekä inflaation hillitsemiseen. Perustan muodostavat määrälliset viitearvot sisällytettiin perustamissopimuksen 104 artiklaan (entinen 104 c artikla) sekä sopimuksen liitteenä olevaan pöytäkirjaan liiallisia alijäämiä koskevasta menettelystä. Pöytäkirjassa määrätään menettelyn etenemisestä ja aikataulusta.

1.2 Samat kriteerit sisällytettiin vakaussopimukseen ja niitä sovellettiin. Vakaussopimuksesta poiketen Maastrichtin sopimus tarjoaa neuvostolle tietyn harkintavaran seuraamusten soveltamisen ja niiden laadun suhteen. Vakaussopimuksessa ei myöskään määrätä asetettuihin tavoitteisiin pyrkimisen eri vaiheiden aikatauluista (1).

1.3 Vuonna 1997 solmittu vakaus- ja kasvusopimus on yksi perustamis- ja muiden sopimusten historian tärkeimmistä askeleista Euroopan unionin tavoittelemassa politiikan yhteensovittamisessa. Vakaus- ja kasvusopimuksella on kolme päätavoitetta: budjettipolitiikan valvonnan vahvistaminen, talouspolitiikan koordinointi ja talouspolitiikan valvontajärjestelmien tukeminen.

1.4 Sopimuksessa asetetaan tasetta koskevaksi keskipitkän ja lyhyen aikavälin tavoitteeksi, että taseiden tulee olla ”lähellä tasapainoa”. Tämän saman mekanismin pitäisi mahdollistaa taantumatilanteissa automaattisten vakauttajien entistä nopeampi aktivoituminen.

1.5 Julkisen talouden vuotuinen velkaantuminen ei saa ylittää 3:a prosenttia suhteessa bruttokansantuotteeseen. On kuitenkin olemassa ”poikkeuslauseke”, jota voidaan soveltaa tilanteissa, jotka johtuvat jäsenvaltiosta riippumattomista teki-

jöistä (luonnononnettomuudet jne.). Mitä tulee tasapainoon pyrkimiseen, yksikään valtio ei ole vielä uskaltanut määrittämään täsmällisesti prosenttiosuutta, jonka voitaisiin katsoa olevan euroalueella riittävän ”lähellä tasapainoa”.

1.6 Lisäksi vakaus- ja kasvusopimuksessa määrätään, että euromaiden hallitukset laativat ”vakausohjelman”. Euroalueeseen kuulumattomat jäsenvaltiot sen sijaan laativat (kansallisen) ”lähentymisohjelman”. Neuvosto puolestaan päättää milloin ja miten se turvautuu suosituksiin ja seuraamuksiin. Toisin kuin Maastrichtin sopimuksessa määrätty kriteerit, vakaus- ja kasvusopimuksessa asetetut määräajat mahdollistavat nopean päätöksenteon, mikäli jonkin jäsenvaltion julkistalouden alijäämä on liian suuri.

1.7 Odotettua paljon alhaisemmaksi jääneen talouskasvun vuoksi Ranska ja Saksa, sekä osittain Portugali, eivät ole voineet noudattaa sovittuja sitoumuksiaan. Perustamissopimuksen 104 artiklan 8 kohdan sekä vakaus- ja kasvusopimusta koskevan asetuksen N:o 1466/97 nojalla sovittujen sääntöjen rikkomisen olisi pitänyt käynnistää huomattavia mukauttamismekanismeja ja mahdollisia sanktioita. Talous- ja rahoitusasioiden neuvosto päätti kuitenkin 25. marraskuuta 2003 lykätä Ranskan ja Saksan kohdalla sääntöjen rikkomisesta johtuvia menettelyjä.

1.8 Yleisesti voidaan kuitenkin todeta, että Maastrichtin sopimus on tuonut pysyviä ja myönteisiä tuloksia sekä mahdollistanut erityisesti euron käyttöönoton 12:ssa unionin jäsenvaltiossa. Heti Maastrichtin sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen, eli vuodesta 1993, julkisen talouden alijäämä kääntyi laskuun useimmissa unionin jäsenvaltioissa (vuonna 1993 euroalueen alijäämä oli kaikkien aikojen huipussa eli 5,5 %).

1.9 ETSK on ottanut aiemmissa lausunnoissaan kantaa budjettipolitiikkaan ja vuodesta 1997 lähtien erityisesti vakaus- ja kasvusopimukseen (2).

(1) Ks. Marco Buti, ”Maastricht's fiscal rules at ten: an assessment” (Vol. 40, No. 5 — joulukuu 2002).

(2) EYVL C 287, 22.9.1997, s. 74.

2 Vakaus- ja kasvusopimus Euroopan ja kansainvälisen talouden nykytilanteessa

2.1 Ennen kuin pohditaan Euroopan talouden vauhdittamisen edellyttämää budjettipolitiikkaa ja investointeja, on arvioitava nykytilannetta, mahdollista kehitystä ja välineitä, joita tarvitaan taantumien ja stagnaation rajalla häilyttäessä.

2.2 Niin Japanissa kuin Yhdysvalloissa ja Euroopassa suurten keskuspankkien määräämä korkotaso on historiallisen alhainen: EKP 2,5 %, Yhdysvaltain keskuspankki 1,25 % ja Japanin keskuspankki 0,5 % (heinäkuussa 2003). Euroopan keskuspankki (EKP) katsoo, että korkoihin on vaikea löytää lisää liikkumavaraa. Lisäksi yhtenäinen korkotaso voisi osoittautua yksille liian korkeaksi ja toisille liian alhaiseksi. Tämä lienee osittainen syy EKP:n varovaisuuteen verrattuna Yhdysvaltain keskuspankkiin⁽³⁾.

2.2.1 Talouden elpymiseen ja kasvuun liittyviin vaikeuksiin nykyistä herkemmin reagoiva sekä entistä nopeampi vastatoimiin perustuva rahapolitiikka voisi itse asiassa olla yksi (muttei ainoa) käyttökelpoinen keino Euroopan unionin talouden moottorin uudelleen käynnistämiseksi.

2.2.2 Euroopan keskuspankilla olisi ollut korkojen osalta liikkumavaraa, jota se olisi voinut hyödyntää edistääkseen unionin ulkomaankauppaa ja elvyttääkseen vaikeuksissa olevia jäsenä-valtioiden talouksia. EKP:n pääjohtaja totesi heti neuvoston päätösten jälkeen, että viime aikojen tapahtumat olivat alentaneet luottamusta euroon ja kiihdyttäneet inflaatiota, mihin olisi pitänyt puuttua korkoja nostamalla. Tämä uhkakuva ei kuitenkaan vaikuta ajankohtaiselta.

2.3 Julkisen talouden kriittinen tila suurissa teollisuusmaissa voi etenkin euroalueella vaikeuttaa talouden ja rahoituksen vauhdittamista uusia investointeja ajatellen. Ranskassa julkisen talouden alijäämä oli 3,1 prosenttia bruttokansantuotteesta vuonna 2002. Saksassa, jossa alijäämä on 3,6 prosenttia, tilanne on vielä huonompi. Yhdysvalloissa vuoden alussa julkaistettu valtava elvytyssuunnitelma, johon käytetään 674 miljardia dollaria kymmenen vuoden aikana, on lisännyt budjettialijäämää. Tilannetta ovat luonnollisesti pahentaneet Irakin sodasta johtuvat sotilasmenot, jotka osittain kompensoituvat sillä, ettei yhdysvaltalaisilta veronmaksajilta perittyä erityisveroa palauteta. Japanissa vuoden 2003 budjettialijäämää koskevat ennusteet ovat 8 prosentin luokkaa bruttokansantuotteesta eli vuotta 2002 vastaavalla tasolla.

2.4 Maailmanpankin tuoreimmassa raportissa, joka julkaistiin 2. huhtikuuta 2003, ennustetaan maailmantalouden kasvavan vuoden 2003 jälkipuoliskolla 2,3 prosentilla (2,5 % Yhdysvalloissa, 1,4 % euroalueella ja 0,6 % Japanissa). Tuoreimpien tietojen perusteella voidaan kuitenkin ajatella USA:n talouden osoittavan hienoista elpymistä, joka ei kuitenkaan vielä ole varmaa. Suhdannearvot vahvistavat nykyisen talouden tuskin havaittavan kasvun: Eurostatin tilastojen mukaan sekä euroalueen että koko unionin bruttokansantuotteen kasvu oli

vuoden 2003 viimeisellä neljänneksellä 0,4 prosenttia (vuositain 0,8 prosenttia).

2.5 Kuluneiden kuukausien aikana Irakin sota on pahentanut maailmantalouden epävakautta (poliittisella ja sotilaallisella tasolla). Öljyn hinta ei ole Irakin konfliktin jälkeen kehittynyt odotetulla tavalla, ja lisäksi jännitteet suhteissa arabimaihin ovat kasvaneet erityisesti Israelin ja Palestiinan konfliktin kärjistyttyä.

2.5.1 Talouden asiantuntijat arvioivat, etteivät maailmantalouden sitkeät vaikeudet johdu luottopulasta, vaan luottamuksen puutteesta, jota kansainväliset kriisit pahentavat.

2.5.2 Euroopassa tärkein este talouden todellisen elpymisen käynnistymiselle on varmasti kuitenkin talouselämässä, yritysmaailmassa sekä julkisessa mielipiteessä ilmenevä yleinen epävarmuus Euroopan unionin talous- ja budjettipoliittisen strategian tulevaisuudesta yhdessä Lissabonin strategian täytäntöönpanon hitauden ja vakaussopimukseen liittyvien tuntemattomien tekijöiden kanssa. Jos vertailukohtana pidetään jatkossakin Yhdysvaltain talouden kasvulukuja, Eurooppa ei pysty itsenäisesti elvyttämään talouttaan.

2.5.3 Millaisia uhkia sitten joudutaan torjumaan maailmantalouden virkistämiseksi? Ennen kaikkea koko unionissa kotimarkkinoita vaivaavaa alhaista kysyntää (alhainen kasvu, vakiintunut työttömyys, henkilöresurssien vajaa käyttö).

3 Tulisiko vakaus- ja kasvusopimusta tulkita uudelleen?

3.1 Komissio katsoo, että Maastrichtin sopimuksessa sekä vakaus- ja kasvusopimuksessa määrättyjen kriteerien (3 ja 60 prosenttia) rikkominen tietyissä tärkeissä jäsenvaltioissa, kuten Ranskassa ja Saksassa, voi objektiivisesti tarkasteltuna haitata pyrkimyksiä käynnistää talouden elpyminen, parantaa euroalueen budjettipolitiikan koordinoitua sekä aloittaa työllisyyttä edistävä politiikka. Yhä useammat tahot pitävät kuitenkin sopimuksen rajoittavaa soveltamista sekä kysyntää ja tarjontaa laajentavan unionin strategian puuttumista vakavampana esteenä sopimuksen päämäärien toteutumiseksi.

3.1.1 Vakaus- ja kasvusopimuksen rajoittava soveltaminen aiheutti taloudellisen tilanteen heikkenemisen eräissä maissa, kuten Portugalissa, jossa juokseviin julkisiin menoihin ja etenkin julkisiin investointimenoihin tehdyt leikkaukset – jotka olivat välttämättömiä vajeen vähentämiseksi – kärjistyivät taloudellista tilannetta niin, että tuhannet ihmiset joutuivat työttömiksi. Vakaus- ja kasvusopimusta sovellettaessa tulisi sallia suhdanteita tasaavat julkisen talouden toimet.

3.2 Komissio on monissa yhteyksissä korostanut, että asetettujen tavoitteiden saavuttamisen edellyttämien toimien lykkäminen heikentää luottamusta kyseiseen välineeseen erityisesti tilanteissa, jossa vaikeasti ennustettava stagnaatio/taantuma vaikeuttaa entisestään vakaus- ja kasvusopimuksen toteuttamista.

⁽³⁾ Fitoussi, "La règle et le choix", Seuil 2002.

3.3 Tämän lisäksi kansainvälisen valuuttarahaston ja OECD:n kaltaiset suuret kansainväliset organisaatiot esittävät inflaatiokynnyksen korottamista 2 prosentista 2,5 prosenttiin. Tärkeintä kuitenkin on, että erityisesti kaikissa talous- ja rahoituspiireissä myönnetään, ettei talouden realistinen virkistyminen riipu pelkästään rahapolitiikan tarjoamista keinoista.

4 Vakaus- ja kasvusopimus: keino kriisin laukaisemiseksi

4.1 Kuten ETSK on useissa asiakirjoissaan todennut, vakaus- ja kasvusopimus tarvitsee tuekseen kohdennettua politiikkaa. Pelkkä inflaation kurissa pitäminen, sopeuttaminen ja alijäämän rajoittaminen eivät riitä, vaan Lissabonin strategiaan tavoitteisiin liittyen on pyrittävä nykyistä enemmän sisäisen kysynnän edistämiseen sekä talouden elvyttämisen edellyttämiin julkisiin ja yksityisiin investointeihin.

4.2 Nyt kun euroon siirtymisen tarjoamaa ”porkkanaa” ei enää ole, tulee kasvun, kehityksen ja työllisyyden stimuloimiseksi ottaa ensisijaisesti käyttöön makrotaloutta vahvistavia välineitä, jotka tulee puolestaan suunnata ennen kaikkea Lissabonin strategian uudelleen vauhdittamiseen, täystyöllisyyteen ja laadukkaiden työpaikkojen luomiseen sekä kysynnän ja tarjonnan vahvistamiseen. Automaattiset vakauttajat voivat lisäksi laskusuhdanteen aikana edistää kysynnän ylläpitämistä.

4.3 ETSK itse asiassa katsoo, että työllisyyttä edistävän politiikan tulee olla yksi talouskasvun ensisijaisista arviointiperusteista niin, että erityistä huomiota kiinnitetään taloudelliseen ja sosiaaliseen koheesiopolitiikkaan, josta on tultava yksi talouskasvun arviointiperusteista. Samalla koheesiotukea saaville maille on annettava mahdollisuus lisätä alaan liittyviä investointimenojaan.

4.4 Euroopan keskuspankillla, joka rahapolitiikan ja hintavakauden valvonnan lisäksi kiinnittäisi huomiota talouden ja työllisyyden kasvuun, voisi olla perustamissopimuksessa sille määrättyä asemaa vahvempi rooli. Tämä edellyttää unionin toimielinten (neuvosto, komissio) ja työmarkkinaosapuolten jatkuvaa vuoropuhelua. Euroopan investointipankki (EIP) voisi puolestaan kehittää tehtäväkenttäänsä sovitamalla toimintansa yhteen unionin muiden toimielinten ja jäsenvaltioiden hallitusten suunnitelmien kanssa. Näin edistettäisiin kehitystä sekä nykyistä suurempaa taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta unionissa.

4.4.1 EIP on rahoitusväline, jonka päätavoitteena on edistää unionin päämäärien ja politiikkojen toteuttamista. Budjettivarojen monivuotinen koordinoitu ohjelmointi komission kanssa mahdollistaisi näiden toimien vaikutusten optimoinnin EU:n taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden tukemiseksi uusien rahoitusnäköymien puitteissa.

4.5 Kuten on jo ennakoitu, kymmenen uuden jäsenvaltion liittyminen unioniin edellyttää uutta taloudellista panostusta perusrakennusinvestointeihin, mutta ennen kaikkea koulutuk-

seen, tutkimuksen tukemiseen sekä julkishallinnon uudistamiseen.

4.6 Vakaussopimuksen tukeminen kattavalla tiedotuskampanjalla on välttämätöntä, ja myös yhteiskunnan ”väliportaan” (erityisesti työmarkkinaosapuolten, mutta myös mm. kuluttajajärjestöjen) on osallistuttava siihen samalla tavalla kuin yhteisen rahan käyttöönoton yhteydessä. Maastrichtin sopimuksen ja yhteisen rahan käyttöönoton onnistumisen avaintekijöitä olivat yksimielisyys, yhteinen vastuu sekä huomattava yleisölle suunnattu tiedotuskampanja. Näin ei ole tehty vakaus- ja kasvusopimuksen kohdalla.

4.7 Lisäksi olisi paikallaan tarkentaa käsite ”poikkeukselliset olosuhteet”, joiden vallitessa sopimuksessa sallitaan asetetun 3 prosentin kynnyksen ylittäminen. Tavoitteena on antaa liikkumavaraa vaikeuksissa oleville talouksille tai talouksille, joiden vuosittainen kasvu on jäänyt negatiiviseksi.

4.7.1 Poikkeukselliseksi olosuhteiksi tulisi etenkin nähdä tilanne, jossa julkisten menojen kasvulle asetetaan yläraja pitkällä aikavälillä niin, että otetaan huomioon kussakin maassa vallitseva tilanne, jota valvotaan unionin tasolla ja jonka mukaisesti tavoitteet mukautettaisiin maiden olosuhteisiin ja suhdan-nejaksoon.

4.8 Todellisen ja aidon eurooppalaisen strategian tulisi seurata yli kymmenen vuotta sitten annetun Jacques Delorsin valkoisen kirjan tietä Lissabonin tavoitteiden vahvistamiseksi ja vakaus- ja kasvusopimuksen tehokkuuden tukemiseksi poliittisella tasolla. Sopimuksen hallinnoinnin uudistaminen merkitsee osittain myös veropolitiikan keinoin toteutettavan unionin yhteisen kasvustrategian uudelleen pohtimista. Tähän liittyen on paikallaan korostaa uudelleen kasvun kannalta suotuisia investointeja edistävien nk. ”close to balance” -sääntöä koskevien poikkeusten riittävän joustavan arvioinnin merkitystä. Perusrakenteet ovat varmasti tärkeitä 25 maan sisämarkkinoilla, mutta ratkaisevassa asemassa on kuitenkin inhimillisiin voimavaroihin ja unionin tulevaisuuteen sijoittaminen. Tärkeää on tutkimus ja uusille sukupolville tarjottava koulu- ja korkeakouluopetus, joka vastaa kilpailuun liittyvään haasteeseen, sekä mm. elinikäinen oppiminen.

5 Lissabonissa asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi tehtäviä eurooppalaisittain tärkeitä investointeja ei tule ottaa huomioon budjettialijäämää laskettaessa

5.1 Ennusteiden laiminlyönti ja suhteellisen vaatimattomat investoinnit voivat pahentaa uusien jäsenvaltioiden kehityseroa suhteessa nykyisiin jäsenvaltioihin. Ellei uusia jäsenvaltioita auteta riittävästi kasvussa ja laadukkaitten ja kilpailukykyisten työpaikkojen luomisessa, voi muodostua ”köyhyytyskujia” ja vaarallista syrjäytymistä. Tällainen tilanne olisi kestävätkö koko unionin taloudellista ja yhteiskunnallista järjestelmää ajatellen.

5.2 Sopimuksen "hallinnoinnin" uudelleen ajattelu edellyttäisi joustavaa ja ekspansiivista budjettipolitiikkaa, joka sisältäisi yhteisen kasvu- ja koheesiostrategian ja jossa strategisia investointeja ja kasvuun tähtäviä sijoituksia ei kirjattaisi budjettialijämäksi. Lisäksi annettaisiin neuvoston päättää komission suostumuksella, mitä tarkoitetaan Euroopan etua palvelevalla "strategisella investoinnilla", josta Delorsin valkoisessa kirjassa ja Lissabonin tavoitteissa on puhe.

5.3 Kuten komissio maaliskuussa 2003 järjestettyä kevään huippukokousta varten laatimassaan raportissa "Valintana kasvu" toteaa, on tarpeen "tehostaa innovaatiotoimintaa edistämällä osaamisketjun kaikkia osatekijöitä peruskoulutuksesta huippututkimukseen ja rahoituksesta yrittäjyyteen".

5.4 Tämän vuoksi on lisäksi tärkeää yhdenmukaistaa verojärjestelmissä sovellettavia perusteita ja taata yhdenvertaisuuden, suhteellisuuden ja tehokkuuden periaatteet sekä niiden seuranta myös unionin tasolla ja varmistaa kansalaisten tuki.

5.5 Kansallinen verojärjestelmä, jota valvottaisiin unionin toimesta, varmistaisi terveen menorakenteen. Lisäksi se voisi olla tärkeässä asemassa julkisten investointien järjestämisessä jäsenvaltioiden ja Euroopan talouden ja työllisyyden elvyttämiseksi.

5.6 Järkevässä veropolitiikassa turvaudutaan mahdollisimman vähän verojen anteeksiantamisen kaltaisiin kertaluonteisiin toimiin, jotka voivat edistää jäsenvaltioissa vastuutonta budjettipolitiikkaa.

5.7 Tähän liittyen tulisi määritellä, millaiset investoinnit hyödyttävät kasvua. On määriteltävä kaikkia unionin jäsenval-

tioita koskevat yhteiset perusteet, joissa luonnollisesti otetaan huomioon erilaiset olosuhteet ja kasvutarpeet. Tämä voisi johtaa myös EKP:n tehtävän uudelleen määrittelyyn rahapolitiikan "vartijasta" strategiseksi välineeksi, jolla edistetään kasvua ja talouden kehitystä. EKP auttaisi myös komissiota, jonka asema strategisten investointien seuraajana sekä ennako- ja jälkiarvioijana vahvistuisi.

5.8 Euroopan talous- ja sosiaalikomitea katsoo, että talouden ja työllisyyden kasvulle pitää taata kaikki edellytykset siten, että samalla säilytetään makrotalouden vakaus erityisesti euroalueella.

5.9 Tämän vuoksi tarvittavat investoinnit edellyttävät jäsenvaltioiden hallituksilta aikaisempaa pidemmälle menevää makrotaloudellista yhteistyötä, yhteisymmärrystä, yhteisiä standardeja sekä yhdenmukaistettuja parhaita käytänteitä. Unionin tasolla avoin koordinoitimenetelmä voisi tarjota yhden kaikkien joustavimmista välineistä määritellä tarpeelliset toimet, joilla pyritään talouden ja työllisyyden elvyttämiseen.

5.10 Yhteisenä tavoitteena on kasvu sekä taloudellinen ja sosiaalinen yhteenkuuluvuus. Tavoite perustuu yhteiskunnallisten toimijoiden (kansallisten ja ylikansallisten instituutioiden, hallitusten, työmarkkinaosapuolten ja eturyhmien) yhteiseen ja keskenään sovittuun näkemykseen yhteisön sääntöjen kunnioittamisesta.

5.11 Vakaus- ja kasvusopimuksen noudattamiseen liittyvän kuulemisen ja seurannan yhteydessä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealla voisi arvostettuna ja vakaana neuvoo-antavana elimenä olla tärkeä tehtävä.

Bryssel 26. helmikuuta 2004

Euroopan talous- ja sosiaalikomitean

puheenjohtaja

Roger BRIESCH

LIITE

Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausuntoon

Keskustelussa hylättiin seuraava muutosehdotus, joka sai äänestyksessä vähintään neljänneksen annetuista äänistä (työjärjestyksen 54 artiklan 3 kohta):

Kohta 5.2

Korvataan tämä kohta seuraavasti:

”Vakaus- ja kasvusopimuksen sääntöjä tarkistettaessa ja niitä sovellettaessa tulisi ottaa huomioon riittävän joustava budjettipolitiikka, joka tukee yhteistä keskipitkän aikavälin kasvu- ja koheesiostrategiaa. Budjettialijäämä tulisi muuttuissa säännöissä määritellä selkeästi siten, että strategisten investointien rahoittamiseen voitaisiin ottaa lainaa harkinnanvaraista, suhdanteita tasapainottavaa makrotalouspolitiikkaa noudattaen. Budjettialijäämää laskettaessa ei myöskään tulisi ottaa huomioon hyväksytyihin vajeisiin liittyviä lyhyen aikavälin vaatimuksia.”

Äänestystulos

Puolesta: 43, Vastaa: 61, Pidättyi äänestämästä: 8
